

Leányvári Újság

Leinwarer Zeitung

AZ ÖNKORMÁNYZAT LAPJA

VI/01. szám

2012. január

Boldog Új Évet!

Egy új év kezdetekor legtöbbször visszatekintünk az elmúlt évre, mérleget állítunk fel arról, mit sikerült véghezvinni az elmúlt esztendőben. Számba vesszük sikereinket, kudarcainkat. Sajnos az elmúlt évek eseményei nem sok bizakodásra adtak okot. Átalakulnak elvárásaink is, hiszen olyan dolgokat tanulunk meg eredményként értékelni, ami korábban teljesen természetes volt. Örömet okoz, ha munkánk van, ha tudjuk fizetni a közüzemi számlákat, ha álmainkról lemondva már csak az alapvető szükségleteinket tudjuk kielégíteni.

Nehéz év volt 2011. A falu közléte is „forrongott”, először kellett időközben választáson részt vennie a leányváriaknak. A korábbi évek rövidlátó gazdálkodása következtében a gazdasági válság negyedik évének egy teljesen kivérzett, tartalékok nélküli önkormányzat vágott neki. Nagyon sokan az egyének szintjén is korábbi tartalékaik felhasználásával vészeli át ezt az időszakot, Leányvárnak sajnos ez a lehetőség nem adatott meg. Borzasztó rossz érzés egy ilyen helyzetben számomra is, hogy az önkormányzatnak nem áll módjában számottevően könnyíteni az itt élők sorsán, hisz nincs miből.

A karácsony és újév közti kicsit nyugalmasabb időszak azonban alkalmat ad

nemcsak a visszatekintésre, hanem új tervek megálmodására is. Sokan tesznek különböző újévi fogadalmakat, megrázzuk magunkat és mondjuk azt: „Igen, az új év más lesz, jobban fogok csinálni mindent.” Valami láthatatlan erő költözik belénk és új reményekkel telünk el. Ezt a reményt kell megőriznünk magunkban, mert bár a minket körülvevő világ nem ad túl sok optimizmusra okot, de ha feladjuk a reményt, hogy minden jobbra fordul, akkor valóban elbukunk.

Fontos dologra tanított meg az elmúlt pár év és különösen az elmúlt fél év. Egyre kevésbé számíthatunk a közösségen kívülről jövő segítségre. Szinte csak magunkra számíthatunk. Leányvár sorsa is jórészt az itt élők kezében van. Ha ez a falusi közösség összefog és egymást segíti, akkor meg tudjuk őrizni értékeinket.

A gazdasági jóslatok szerint 2012 – ha lehet – még nehezebb lesz, mint az elmúlt évek, így szükség lesz arra, hogy segítsük egymást és ezáltal a falu közösségét is. Azt kívánom, legyen 2012 az összefogás, az önkéntes segítség éve, legyen mindannyiunkban kellő erő, hogy átvészeljük ezt a nehéz időszakot!

Hanzelik Gábor

polgármester

Beszámoló a 2011. december 9-én tartott KÖZMEGHALLGATÁSRÓL

A Leányvár Község Önkormányzata által szervezett közmeghallgatáson jelen volt a **polgármester**, az újonnan kinevezett **körjegyző** és Papp Pál kivételével a teljes **képviselőtestület**. A falu lakói közül mindössze **kb. húsz állampolgár** jött el, hogy meghallgassa a beszámolót és elmondhassa véleményét, kérdéseit, javaslatait.

Bevezetőjében **Hanzelik Gábor polgármester** ismertette a település pénzügyi helyzetét, a körjegyzőség kialakításának szervezeti és pénzügyi előnyeit, a Művelődési Ház felújításának aktuális állapotát. Felvázolta, hogy az akkor még a parlament által el nem fogadott új önkormányzati és köznevelési törvény bevezetése milyen hatással lehet majd településünk életére.

A polgármester rövid helyzetértékelésében beszámolt arról, hogy **2011 második felében** milyen megszorító intézkedésekre került sor:

- elmaradt az októberre tervezett falunap,
- nem tudtunk murvát rendelni a temetőbe,
- nem tudtuk finanszírozni a karácsonyi díszkivilágítást,
- egyetlen civil szervezetünket sem tudtuk támogatni,
- folyamatosan **működési hitelből** kellett biztosítani az önkormányzati intézmények működését.

A fentieket figyelembe véve nagyon nagy eredménynek tekinthető, hogy az önkormányzat még működőképes.

A továbbiakban a polgármester részletesen ismertette a **Művelődési Ház felújításával** kapcsolatos kivitelezői hiányosságokat, és elmondta, hogy a munkáknak ebben

a szakaszában már nem lehet „kiszállni” a beruházásból.

(Azóta már végre birtokba vehettük a felújított épületet.)

A falu jövője szempontjából kiemelt szerepe lehetne a **Kápolna-dombi fejlesztéseknek**. Sajnos azonban az ott megépített közút beruházójával az önkormányzat perben áll, az út nem megfelelő műszaki tartalmú kialakítása miatt. 2012 februárjában lesz a következő tárgyalás ebben az ügyben.

A polgármester beszámolóját követően több kérdést vetettek fel a megjelent lakók.

A Kápolna-dombi úttal kapcsolatban felmerült, hogy *ki hagyta jóvá a hibás kivitelezést, és hogyan történhetett meg így a vállalkozó kifizetése?*

Hanzelik Gábor elmondta, hogy a teljesítés igazolása a műszaki ellenőr és az akkori polgármester részéről is megtörtént, az önkormányzat ez alapján fizette ki a vállalkozói számlát. Egyetlen reményünk van, hogy polgári peres eljárásban „jogcím nélküli meggazdagodás” jogcímén a kivitelezőtől kártérítéshez lehet jutni.

Csobán Zoltán képviselő ezzel kapcsolatban megjegyezte, hogy az önkormányzati beruházások sajnos nagyon bonyolultak, túlszabályozottak, többek között a kötelezően lefolytatandó közbeszerzési pályázati rendszer miatt is. Esetleg az önkormányzat egy kicsit korábban is foglalkozhatott volna már az út kivitelezésének hiányosságaival.

A Kápolna-domb témájához kapcsolódva a polgármester elmondta még, hogy sajnos 2011-ben egyetlen telket sem sikerült eladnunk. Ezért a jelenlévőktől azt kérte,

hogyan aki ebben bármilyen segítséget tud adni, az jelezze. Évente egy-két **telek értékesítése** is már nagymértékben javíthatná az önkormányzat pénzügyi helyzetét. Reméljük, hogy 2012. január végére a falu pénzügyi helyzete stabilizálódik. Több pénzintézzel is tárgyalások folynak egy esetleges **hitelkonstrukció-átalakításról**.

A továbbiakban **Kiss Lászlóné, az óvoda vezetője** beszélt arról, hogy intézményvezetőként hogyan éli meg ezt a pénztelenséget, és éppen ezért köszönetét fejezte ki az önkormányzatnak azért, hogy a második félévben is működtek az intézmények, fűteni tudtak, és meleg étel kerülhetett a gyermekek elé. Az országos híradásokból többször lehetett hallani oktatási intézmények működési nehézségeiről, bezárásáról – ezzel szemben nálunk az idei évben még csoportszoba bővítés is történt.

A falu lakói részéről kérdésként, problémaként felmerültek még a következők:

- *a népszámlálás adatai mennyiben befolyásolják a kisebbségi önkormányzat pénzügyi támogatását?*
- *az Erzsébet utca és a vasútállomás környékének vízelvezetése, a falu és a temető takarítása, zebrák létesítése a Bécsi úton;*
- *a 2012-ben várhatóan kialakuló járási rendszerben jó lenne, ha Dorog lenne a járási központunk és nem Nyergesújfalu!*

Válaszában **Baumstark Tiborné körjegyző** elmondta, hogy a **kisebbségi önkormányzatok támogatása** nem függ a népszámlálási adatoktól, különösen attól nem, hogy hányan vallották magukat valamely nemzetiséghez tartozónak. A támogatás kiutalása rendelet által szabályozott módon történik a központi költségvetésből, általános és ún. feladatalapú támogatásként.

A **polgármester** a kérdésekre reagálva kifejtette, hogy az ismert pénzügyi nehézsé-

gek miatt sajnos nagyon **kevés közmunkást** tud foglalkoztatni az önkormányzat. Jövőre talán érdemes lenne kialakítani egy **települési komposztálót**, ahova a falevelet és a közterületeken lenyírt fűvet szállíthatnánk.

Beszélt arról is, hogy **a vasútállomás környéke jelentős átalakítás előtt áll**. Többek között tervezik egy 102 férőhelyes parkoló létesítését is a Nemzeti Infrastruktúra Fejlesztő Zrt. (NIF) által felügyelt beruházás keretében. A terület a MÁV tulajdonában van, így jórészt az ő döntésük, hogyan alakítják a területet, de természetesen figyelemmel kísérjük majd a megvalósítást. A fejlesztés kapcsán valószínűleg **zebra** kialakítására is lehetőség lesz a vasútállomásnál.

A Művelődési Háznál esetleg építendő **gyalogos sziget** kialakítása kérdésében az önkormányzat felveszi a kapcsolatot a megfelelő hatóságokkal.

Végül megtudhattuk, hogy a járási rendszer előkészítését végző minisztérium felé már felterjesztéssel élt az önkormányzat, kérve a **dorogi járási központ** megvalósítását.

~~~~~

Kedves Olvasóink! Felhívjuk figyelmüket, hogy a következő, februári számunkban beszélgetést olvashatnak majd Hanzelik Gábor polgármesterrel.

Szándékunk szerint a közmeghallgatáson felmerült kérdéseket is érinteni fogjuk, különös tekintettel arra, hogy a parlament azóta már elfogadta az új köznevelési és önkormányzati törvényt is. Természetesen beszámolunk majd a falu költségvetését érintő legfrissebb fejleményekről is.

A Szerkesztőség

„Katica csoport / Marienkäfer Gruppe” hírei

Óvodánk négy csoportja közül a „Katica csoport /Marienkäfer Gruppe” óvó nénije, Rita óvó néni az elmúlt két hónapban (november, december) többek között olyan foglalkozásokat is tervezett, szervezett a gyerekeknek, melyeknek témája: a felnőttek munkahelye, foglalkozások megismerése volt. Annak érdekében, hogy minél élményszerűbb, érdekesebb legyen a gyermekek számára az „óvodai foglalkozás”, egy-egy csoportba járó gyermek szülőjének foglalkozását ismerhették meg. Így került sor arra, hogy délelőttönként óvodás gyermek anyukája vagy apukája látogatott el a csoportba, hogy bemutassa, mivel foglalkozik munkahelyén, mi a feladata, mivel dolgozik, amikor munkában van. Volt olyan alkalom is, amikor a helyben dolgozó szülőt látogatták meg a gyerekek a munkahelyén.

Minderről így számol be a csoport óvó nénije:

„A „**Foglalkozások projekt**” keretében rendszeres időközönként meghívtunk szülőket, nagyszülőket a Katica csoportba, hogy tegyék „gyermek közelivé” azt a foglalkozást, amit űznek. Az előzetes beszélgetések, kérdések során – „Mit dolgozik az anyukád, apukád? – kérdésekre – „Anyu pakol! Apu a kertben dolgozik!” – válaszokat kaptuk.

Mekkora volt a meglepetés, amikor kiderült, hogy van, akinek például **doktornő** az anyukája! El is látogatott hozzánk, sőt megvizsgált mindenkit! De még pecsételhattunk is a pecsétjével, amivel a recepteket szokta lepecsételni. Bemutatta, milyen eszközöket használ a vizsgálatok során, kézbe vehettük a fecskendőket is – amitől a legtöbb gyermek fél – sőt, ajándékba kapott mindenki belőle egyet. Közben beszélgettünk betegségekről, gyógyításról, betegségek megelőzéséről.

Nem kis csodálkozást váltott ki a **repülőgép tervező** édesapa sem, aki egy repülőgép szimulátorral mutatta meg a repülőgép tervezők és pilóták izgalmas munkáját. Közben sokat mesélt a repülőgép felépítéséről, működéséről kis makettal és szimulátorral szemléltetve.

Ellátogattunk a helyi **kozmetikus**hoz is, kipróbálhattuk a kozmetikus széket, használhattuk a nagyítóját, amit munkája során használ, megismertük a fülbelövő készülék működését, megnéztük, megszagláztuk a különböző krémeket, szépítő szereket, eszközöket.

Megnéztük a **falú Polgármesterének** munkáját, munkahelyét is a Polgármesteri Hivatalban. Ismerkedtünk a hivatal irodáival, az ott található munkaeszközökkel (íróasztal, számítógép, telefon, iratok, nyomtatók), megnéztük a házasságkötő termet, beszélgettünk arról, hogyan zajlik a polgármesteri hivatalban a házasságkötés.

Megnéztük a szomszédos Általános Iskolában a **tanítónő** munkáját, aki kedvesen, nagy szeretettel fogadott bennünket. Megmutatta az osztálytermet, annak berendezéseit, mit mire használnak a tanórákon, hogyan tanítja számolásra, írásra, olvasásra a gyerekeket. Még egy érdekes, „kincskereső” játékba is bevonta az óvodásokat. Örültek a gyerekek, hogy ismerősökkel, régi óvodásokkal is találkozhattak az iskolában.

A gyerekek nagyon élvezték ezeket a foglalkozásokat. A látottak után napokig azt játszották, hogy ők doktorok, pilóták, kozmetikusok, polgármesterek, tanítónők. Játékosan ismerkedhettek meg egy-egy foglalkozással, s hogy miért is van szükség különböző foglalkozású emberek munkájára. Azoknak a gyermekeknek, akiknek szülei

mutatták be munkájukat, külön élmény és büszkeség volt, hogy apa vagy anya ott volt az óvodában és megmutatta a többieknek, mivel foglalkozik.

Ezt a projektet még tervezzük tovább folytatni, és a következő hónapokban is szeretnénk megismerni még több foglalkozást, még több szülő munkáját.

Köszönjük az eddig közreműködő szülők, falubeliek segítségét, együttműködését!

Priegl Jánosné

óvónő

Repülőgép tervezés, szimulátor kipróbálása Hargitai Emese apukájával

Látogatás Judit néninél a kozmetikában.

„Nézzétek csak, mi-mindent használ a kozmetikus a szépítkezéshez!”

Ismerkedés az iskolával, iskolásokkal és Balázs Dorka anyukájával, a tanító nénivel.

Zsuzsa néni, az iskola igazgatónője szeretettel várta az óvodásokat a tanító nénivel és az iskolás gyerekekkel.

Polgármester Úr, Hanzelik Dorka apukája, bemutatta a hivatal helységeit és ahol a falu képviselői döntenek a falu ügyeiről.

„Talán a jövő képviselői próbálják ki a nekik most még nagy székeket...?”

A Polgármesteri Hivatal egyik irodája, ahol Erika néni dolgozik az íróasztalnál és az irodai gépeken.

Márton-nap az óvodában

Lelkes készülődés vette kezdetét az idei Márton-nap előtt. Minden csoport barkácsolt lámpiont, mécesst, melyekkel hangulatossá varázsoltuk az óvoda udvarát és kertjét. A gyerekekkel közösen igazi tökből faragott lámpásokat is készítettünk. Libák kerültek az ablakokba, tökdíszek a falakra.

Az ünnep napján gyülekező óvodásokat megajándékoztuk az óvó nénik és dadus nénik által készített „Laterne”-vel, kis lámpionokkal. A vendégeket öreg „paraszt bácsi és paraszt asszony” fogadta a bejáratnál, akik „épp kukoricát morzsoltak a libáknak” – persze csak kitömött báb formájában.

Dobpergés jelezte műsorunk kezdetét – „Közhírré tétetik...” – harsant fel az előadás kezdő sora, melyet a közönség nagy tapssal jutalmazott. Minden csoport ügyesen adta elő az erre az alkalomra tanult verseket, dalokat, mondókákat. Ezt követően a Kálvária utcában sétáltunk világító kis lámpásainkkal, és megcsodálhattuk a mécsesekkel és fáklyákkal kivilágított óvodánkat. A kis séta után mindenkinek jólesett a libazsíros kenyér és a meleg tea.

Reméljük, mindenki jól érezte magát Márton-napi programunkon, és jövőre is velünk tartanak majd szülők-gyerekek ezen a hangulatos ünnepen. Ezúton köszönjük vendégeinknek, hogy a libatallérok megvásárlásával támogatták óvodánkat! Az így befolyt összegből (15 000-Ft) a nevelési év során színházi látogatást szervezünk az óvodásoknak.

Klányiné Glebóczki Judit,

Szakmár Krisztina

óvónők

„A mi mesénk...”

Hogyan készültek az óvoda nagycsoportosai, az „Indián csoportosok” Advent havára, benne a Mikulás-napra és Karácsonyra? Íme, egy kis élménybeszámoló a csoport óvónőitől:

„Advent, Advent ein Lichtlein brennt...” – hangzik halkán az adventi dal az adventi koszorú körül. Az év legszebb ünnepére, karácsonyra készülünk. Kis „kandallónk” (kézzel vászonra festett), meleg tűzénél körbe ülve beszélgetünk, énekelünk, verset mondunk. A „kandalló” fölött 20 kis csizma sorakozik, melyekbe az angyalkák éjszánként ajándékot hoznak a jó gyerekeknek. Egy-egy szem mogorót, cukorkát, angyalka díszeket. A meglepetések megcsodálása

után a gyerekek számára talán legizgalmasabb téma került szóba, a „Mikulás várás”.

– „Mit gondoltok, idén mivel ajándékozuk meg a Mikulást? – tettem fel a kérdést az izgalomtól csillogó szemű gyerekeknek.

– „Rajzoljunk neki!... Készítsünk valamilyen ajándékot! ...Vegyünk neki egy rén-szarvast!... – mondták a gyerekek, végül elhangzott a legjobb ötlet:

– **”Meséljünk neki egy mesét és játszuk is el! ... – javasolták lelkesen. Remek!!!!**

Tüstént tollat és papírt ragadtunk és megkezdődött a szereposztás, az ötletek özöne!

– „Én Tündér szeretnék lenni!... Én Manó!... Én Höember!... Én a Mikulás!... Én Gumibácsi!... Én Pók!... Én Rénszarvas!... Mi Mókusok!... – kiabáltak egymás után a gyerekek. Végül minden gyermek kívánsága teljesült, már csak a történet hiányzott, melyet a gyerekekkel együtt álmódunk meg. Így kerekedett ki „a mi mesénk”.

A gyerekek kívánságára jelmezek is készültek a jelenet előadásához, s hogy teljes legyen a látvány, az imádott arcfestés sem maradhatott el. A gyerekek rövid időn belül elsajátították a közösen kitalált történetet, s boldogan adták elő Mikulás napján a Mikulásnak és a szülőknek. „A mi mesénknek” igen nagy sikere volt, így elhatároztuk, mesekönyvet is készítünk belőle. Lelkes szülők, a gyerekek és az óvó nénik segítségével el is készült a leányvári nagycsoportos óvodások foglalkoztató-színező mesekönyve, melynek címe: „Az eltévedt Mikulás” lett.

A könyvbe a gyerekek szebbnél szebb rajzai kerültek feladatlap formájában, s még egy csoportkép is helyet kapott benne. Az eladott könyvek árából (melyet többnyire a szülők vásároltak meg) egy gyönyörű, bútorozott fa babaház, benne babákkal, került a nagycsoportba a karácsony ünnepét jelképező fenyőfánk alá. A karácsonyfa fényeinél csillogó szemű gyermekek örültek az új játéknak.

S ha majd egyszer évek múlva leveszik a könyvespolcra ezt a kis mesekönyvet, biztosan emlékezni fognak rá, hogyan is vártuk azon a télen együtt, nagy szeretetben, boldogságban, együtt az óvodában a Mikulást.

Klányiné Glebóczki Judit,

Szakmár Krisztina

óvónők

Az eltelt esztendő végén kimondva - kimondatlanul sokunk fejében pörögnek ismét az év történései, és gondolataink keresik az elkövetkező tizenkét hónap várható eseményeit is. Mi volt, mi lesz, örökös vágy, óhaj, bizonytalanság épül a már biztosra, a megváltoztathatatlan cselekedeteinkre.

Furcsa érzés keríthet ilyenkor bennünket hatalmába, a *vajon tényleg egészen más-képp kellett volna tennünk és a homlokegyenest másként fogok cselekedni* közötti mezsgyén ugrándozhatunk. Az ember jobbító szándéka olyan alapvető tulajdonság, amely nélkül ötről hatra jutni sem lennénk képesek. Próbálunk a jón is javítani és a rosszat egyértelműen jobbá tenni. Néha sikerülnek a tervezettek, aztán a jó szándékunk kövei mégis egészen más irányba vezetnek bennünket. Egy a lényeg, soha nem állhatunk meg, nem nyugodhatunk, mert az élet (bocsánat, ezt talán csupa nagy betűvel kellene írnom), tehát az ÉLET sok olyan dolgot hoz, ami eddig még nem volt.

Egyszer volt, hol nem volt, az LNNKKE próbált odafigyelni arra a szelíd megjegyzésre, hogy miért jön előbb a táncos Mikulás. Ezen mondat arra ösztökélte a már sok piros sapkást látott vezetőket, hogy az eredetileg december 3-ra tervezett eseményt egy héttel későbbre röppentse, és azt a különféle terjesztési módokon közzé is tétesse. Elregélem szépen sorban, miként jutottunk el Judit és Livia neve napjáig.

Zord tél közepén, január elején fogadtuk a megyei néniket és bácsikat, kint fagyott, bent az étel mind elfogyott. Kalóz, tündér, matróz, részeg alkesz és méhecske jelezte: itt a farsang ideje. A fájó, régi múltból előtűnnek képek, ismét színpadon az Emlékké-

pek. A locsolás már többnyire elmarad, bálon bulizik a had. Nyuszi után pörögtünk, a sok süti után éhesek nem lettünk.

Szépen mentek a dolgok előre, tavasz követte a havas, didergős napokat, kis marok vidáman csiripeltek a táncos pálinkát termő nagy cseresznyefa megszámlálhatatlan virágot bontó, vakító fehérségében. Szerelem havában sokan hívták a csapatot: „Jöjjetek, táncoljatok, muzsikáljatok, daloljatok; otthon ne felejtsetek a jó kedvet, Schopfot, kalapot!” Fogadást adtak Miskolcon, a sok báli tánc kifogott a városlakókon. Hozzánk dánok jöttek, a sok közös táncban fiatalok s idősök együtt pörögtek. Várt minket Szőlős és Gesztes, előadtuk, mi szívünknek kedves. Dorogon a dánokkal nem volt közös tétel, a program végén finom volt az étel. Cséven borban úsztak a pipik, duplán viseltek kalapot a hippik. Kalászon jó volt a termés, a vásárosok között akadt egy-két kelmés. Táton táncolt sok-sok gyerek, a színpadi fellépés ugye milyen remek? Buszszal együtt mentünk a hajóra, Dániában napi öt a táncóra. A kis szálláshely nem rettentett meg minket, takarítós „honfoglalással” helyezettük el mindenünket. Fiataljaink biciklivel hajtottak a tengerbe, hazafelé a hajóról csodálatos volt a naplemente.

Nyár közepén piszkos gúnyában bácsik jöttek, s megígérték; mire a szőlőt szüretelték vagy a krumplit télire vermelíték, de leginkább mire szép sorokban, zeneszóval a templomtól levonultok, készen kapjátok szép új második otthonotok, hol a kultúrát ápoljátok. Rontottak, bontottak, javítottak, a kultúrházból mindenkit kizártak, majd a javítást is rontották, és aztán az általuk rontottat is visszajavították, s mire új nap jött, ismét bontották. A faluban már Dévát emle-

gették, az építők az égiek segítségét lesték, jól láthatóan hiányzik sok helyen a festék.

Késő este rezes szóval mentetek köszöneti az ötvenet, valaki rá is hívta a szemben levő kocsmára a rendőrséget. Javában zajlott a szüret, a fellépésekben nem volt szünet, s mire lett volna alkalmunk a falunkban közösen ünnepelni, csak azt láthattuk, hogyan tudnak mások a kultúron szakszerűtlen ütlegetni. Dunán innen várt ránk Alsógalla és Villány, átmenve a folyón fellépésünk helye Párkány. Daloltunk és muzsikáltunk még számos helyen, hiányérzete a kimaradtakért senkinek se legyen.

Majd lesz nekünk télelőn átadás vigaság, tervezgette a községházán a bizakodó sokaság. Aztán a napok teltek – múltak, a nedűt adó fáról már a levelek is hulltak. Kóstonthattuk a vízszerű anyagot, ami egyeseiken itt-ott jó nagyot rúgott. Búcsút mondtak a hintások nekünk (azok, akik a gyerekeinket szórakoztatták és azok is, akik velünk szórakoztak és Mekk mesterként si-

lányságot hoztak), már az első gyertyagyújtás építette lelkünk.

Így érkezett meg az egyszer volt, hol nem volt szombat, Mikulás-buli helyett Dorogra ment a gyermek, ifjúsági és felnőtt csapat. Minket hagytak a műsor végére, táncolhattunk fél órát egy végtére. Sajnos most nem jött össze az élő zenei kíséret, a levegőben az ugráló CD kísértett. Pattant is az elején szaporán egyet, úgy döntött, a Jingle bells is lehet tánc kezdet. Figyeljete jól gyerekek, intett Hajni, kicsit másként kell majd kezdeni. Neki is lódultak a táncosok, karácsonyi dal mégsem lehet sokk. Linda sprintelt az emeletre: Technikus! CD-csere! Kérdezte ő: Minek? Szépen járják a gyerekek! Az idősebb táncosok is a színpadra jutottak, vastapssal jutalmazott sikert arattak.

Itt a vége, fuss el véle.

Kelt az Úr 2011. évének Luca napján.

Gáspár Tibor

MEGHÍVÓ

2012. február 18-án a
Kultúrházunkban tartandó

TÁNCOS-FALU FARSANGRA

15 h - 18 h   MINDENKI FARSANGJA

Fellépnek: Leányvári Német Nemzetiségi
Kultúrcsoportok

Belépő felnőtteknek: 200 Ft

JELMEZVERSENY + TOMBOLA

20 h - 4 h

FARSANGI BÁL

Belépő: 1500 Ft

Asztalfoglalás: 30/277-4061

Muzsikál a Werischwarer Burschen zenekar

Sok szeretettel várunk mindenkit!

BÚCSÚ AZ EGYKORI LEÁNYVÁRI CSELEDLÁNYTÓL

In memoriam Eifert Mihályné, született Eifert Róza életéről

2007 télutó napjaiban az egykori leányvári cseledlányokkal beszélgettem fiatalságukról, pesti történeteikről. A múltat idéző közös emlényeiket a Leányvári Újság két számában olvashatták olvasóink. Schiszler Mihályné, Gitti néni után Eifert Mihályné, Rozi nénitől is végső búcsút vettünk a leányvári temetőben. Az ő hittel teljes élete, szorgalmas munkája, szerettei iránti ragaszkodása, jósága sokunk számára nyújthat biztos eligazodást életünk nehézségeiben, megpróbáltatásaiban. A sok beszélgetésünkön mindig előkerült egy-egy kedves történet, egy szép imádság vagy dal emléke. Reá emlékezve e történeteket és a megőrzött értékes feljegyzéseket, gazdag fénykép- és levélgyűjteményét próbálom csokorba szedni, koszorúba fonni.

1933 búcsú hétfőjén készült az archív családi fénykép, amelyen a 74 éves nagymamát, id. Eifert Mihálynét, szül. Merkswohl Máriát látjuk csatos imakönyvével a kezeiben, mellette 32 éves fiával Eifert Mihállal és 28 éves menyével, született Gerstner Erzsébettel. A 11 éves kerek arcú Róza megilletődött félmosollyal tekint ránk a képről, a 7 éves Erzsébet (férjezett Szehr Jánosné) kedvenc babáját magához szorítva áll apja előtt, az egy éves Gyula pedig anyja átkulcsolt kezeinek biztonságát élvez. Az anya a szép leányvári viseletben,

az apa fehér ingben, dísz-zsebkendővel, szivarral és fekete ápoltságú bajusszal látható. Az apa 1924-ben szerelt le a katonaságtól.

A föld hozadéka és a család fő bognár mesterségének keresménye biztosította a négytagú család megélhetését. A negyedik gyermek, Mihály 1934-ben született.

A kerekarcú, szerény Róza első elemis bizonyítványát 1932 decemberében Miklósy Margit tanítónő állította ki. Az iskola udvarán készült fénykép igazolja, hogy az 1933/34-es tanév második osztályában 29 fiút és 24 leányt tanított Miklósy Margit tanítónő. Róza az elemi népiskola hat osztályát jó tanulóként végezte el. Tanítója volt még vitéz Sallay György és Patka Kálmán. 1938-ban fejezte be az iskolai tanulást „dicséretes magatartással” és „ernyedetlen szorgalommal”, majd az összes 15 tantárgyra adott kitűnő érdemjeggyel.

Az apa szép aláírásával láttamozta első gyermekük példás magaviseletét és kitűnő előmenetelét. Róza kockás papírba gondosan becsomagolta „elemi népiskolai értesítő könyvecskéjét”, amelyre szép gyöngybetűivel ráírta „Eifert Róza VI. o.t. Leányvár 1938”.

Az „értesítő könyvecske” borítójának belső oldalán „szükséges tudnivalókként” olvashatjuk: *Csak abból a gyermekből lesz életre való ember, aki kerüli mindazt, ami az egészségnek árt (dohányzás, szeszes italok.) Tüdőnket úgy felfrissíti a tiszta levegő, mint szomjúságtól tikkadt testünket a tiszta víz. Csak a józan és erkölcsös élet teszi boldoggá az embert! Csak ép elméjű és munkabíró polgárok teszik boldoggá a hazát.*

Róza boldog ember volt és boldoggá tette a hazát.

1938-ban a magyarországi Eucharisztikus Világkongresszus évében, a Szent István jubileumi ünnepségek keretében Esztergomba is eljutott nemzeti ereklyénk, a Szent Jobb. Az aranyvonatot a leányvári vasútállomáson is ünneplők várták. Az iskolás lányok és fiúk ünnepi viseletükben, piros-fehér-zöld papírzászlócskákkal köszöntötték az érkező díszes vonatot. Róza még verset is mondott a rövid ünnepségen. A koszorús lányok között látjuk Rózan kívül Stadtmüller Erzsébetet (férjezett Frank Ferencné). Locher Terézt (férjezett Péter Mihályné) valamint Tix Máriát (férjezett Reményi Péterné) és Eifert Máriát, Pregiczner Klárát, valamint a levante sapkás fiúk képét, közöttük Bartl Tamást. A felvételt – háttérben vasútállomásunk képével – Róza gondosan megőrizte. Szép májusvégi ünnepként maradt meg emlékezetükben e nevezetes nap helyi eseménye.

Akik akkor a Szent Jobbot köszöntötték, 8 év múlva valamennyien ismét a leányvári vasútállomáson az „Isten veled hazánk” felíratú vasúti kocsikban voltak kitelepítésre bevagányozva.

1940. szeptember 2-án az esztergomi járási főszolgabíró aláírásával állították ki Róza nevére a „szolgálati (cseléd) könyvét”. A 14 éves

cseléd lány fényképe az egészséget, a tisztaságot, a nyíltságot, az ifjúság szépségét sugározza.

Róza 1969-ben egy rövid önéletrajzt írt, amelyben egyszerű tömörséggel fogalmazta:

...Édesapám nyugdíjas bányász és négyen vagyunk testvérek. Iskolai végzettségem hat elemi és egy ismétlő, akkoriban így nevezték. 14 éves koromban Budapestre mentem háztartási alkalmazottnak. A testvéreim közül én vagyok a legidősebb, ezért kellett minden ősszel szolgálni mennem, tavasszal pedig haza hívtak, mivel egy kis földünk volt, azt kellett segítenem megművelni. Utoljára Maklári Zoltán színművésznél voltam alkalmazva, egészen a frontig. 1945-ben az Országház újjáépítésén dolgoztam, 1946-ban pedig a dorogi szénosztályozón...

(Az önéletrajz feltehetően egy németországi látogatás útlevelekérelméhez kellett.)

A 47 oldalas cselédkönyv 23 oldalnyi terjedelemben az 1876. évi XIII. törvénycikkelyből idézi a cseléd – háziúr munkaviszony különböző paragrafusait. Sorolja a cseléd kötelességeit, járandóságát, jogait és egyéb kapcsolódó vonatkozásait. „Férjénél lévő asszonyok, ha férjeik ellenzik, nem léphetnek szolgálatba, de kivételt képeznek az elváltak”. Felmondási ok volt, „ha a cseléd hűsége vagy erkölcsi magaviselete iránt utólag alapos kifogások merültek fel”, vagy „ha a cseléd előbb észre nem vett undorító vagy ragályos nyavalyában szenved, továbbá, ha a cseléd kötelessége teljesítésére nem fejt ki szorgalmat, vagy ha a nőcseléd terhes állapotba jut.”... „A cseléd nem köteles szolgálatba lépni, ha időközben olyan betegségbe vagy állapotba esik, amely őt a szolgálatra képtelenné teszi. Kötelessége „mindazon munkákat, amelyekre szegődött híven, pontosan... elvégezni...”, köteles a cseléd társainak hűtlenségét gazdájának azonnal feljelenteni”. „A cselédnek nincs

megengedve, látogatókat általában elfogadni”. A cseléd elküldhető, ha „gazdáját vagy felügyelőjét tettelesen bántalmazza, vagy ivásnak vagy játéknak adja magát, vagy erkölcstelen életet él, vagy ha a cseléd kicsapongásai által ragados vagy undort gerjesztő nyavalyába esett”. A cseléd azonnal felmondhat, ha „a gazda oly lépésre akarja cselédjét csábítani, melyeket a jó erkölcsök vagy törvények tiltanak”, vagy ha a gazda a cselédet „éhezteni”. A gazda köteles a kialakult bért fizetni és biztosítani, hogy a cseléd „saját hitfelekezeti isteniszteleten időről időre részt vehessen”.

A cselédlányok szolgálati éveikről általában a szép emlékeiket idézik még akkor is, ha a szerződési kötelek szigorúak és esetenként egyoldalúak vagy némileg megalázóak is voltak. A cselédlányok biztos fizetése, az otthoni parasztgazdaságokban végzett nehéz és monoton munkához mért viszonylagos könnyebbség, és a városi élet mozgalmasabb volta a fiatal lányoknak tetszetős volt. Megtanulták a háztartás vezetését, sütni, főzni tanultak, megismerték a korszerűbb háztartási eszközöket és azok használatát. A rádió és az újságok olvasása révén általános tájékozottságuk is nagyobb volt az otthoniaknál. A szerencsésebbeket a háziúruk még a család üdüléseire is elvitték.

A cselédlányok szigorú kötelmei teszik érthetővé az itthonról származó sorstársaikkal való vasárnap délutáni pár órás városi együttlétük örömet, a családjukhoz történő várva várt hazautazásaikat, a három napos farsangi bálozások egész életüket bearanyozó élményét. Ismerünk történeteket a fiatal cseléd-szépségek tragédiába torkolló életéről is, amelyek alapkonfliktusát több drámai irodalmi alkotásunkban is feldolgozták.

Róza cselédkönyvében öt háziúr van bejegyezve. Utolsó bejegyzésként szép írással: „Maklári Molnár Zoltán, a Nemzeti Színház

tagja, Tinnye” – olvasható. 1944. július 15-től december 15-ig „mindenesként”, havi 100 pengő bérrel szolgált a 18 éves Róza a közeli Maklári-pusztán. A művész úr keveset tartózkodott tinnyei birtokán, a gazdaságot a művész úr felesége irányította. Maklári úr csak mindig azt kérdezte Rózától: „ugye nem hattátok túl a Lacit”. Laci a féltett pejko volt, melyet a bricskába fogva a nagyságos asszony használt. A birtok neve is a művész úr nevéből eredeztethető, és ma is így ismert a környéken.

A művész úr bejegyezte Róza cselédkönyvébe, hogy „egészségesen, önként távozott”, szolgálati bizonyítványaként pedig a „hüség, ügyes, szorgalmas és erkölcsös” jelzőkkel minősítette munkáját. Róza elmondta, hogy ő szívesen maradt volna, de anyja érte jött, mert a közeledő front miatt féltette őt. Az anyai ösztön jól érzékelt a veszélyt, hiszen a december 15-i kilépéstől még 10 nap sem telt el, mikor karácsonykor már orosz katonák voltak Tinnyén és Leányváron egyaránt.

Az első háziúr 1941-ben havi 20 pengő fizetést adott. 1942-ben 40 pengő, 1943-ban 80 pengő, majd 1944-ben a művész úrnál már 100 pengő volt Róza havi cselédbére. Róza sokoldalú és szorgalmas munkája mellett inkább a fokozatosan inflálódó gazdaság e trend magyarázója. Egy év múlva már a pénz teljes elértéktelenedéséről, a hiperinflációs gazdaságról beszélhetünk, amikor az emberek heti két alkalommal kapták fizetésüket, amelyből még egy tojást sem vásárolhattak.

Róza 1943 őszétől egy fél évet a soroksári állomásfőnöknél, Aradi Istvánnál is szolgált.

Aradi István, Patka Kálmán leányvári kántortanító, majd iskolaigazgató egyetlen lányát az amazontermészetű, szép kisasszonyt vette feleségül. Baba (Róza csak így emlegette) járt a család autójával. Sokszor megtörtént, hogy az iskolás gyerekek „tolták be” a prüsszögve, nyöszörögve, szöcskeszerű ugrándozásokkal

elinduló matuzsálemet, amelynek dudája egy tehénbögésre hasonlított.

Remény lehet arra, hogy egy Aradi unokát vagy dédunokát e szál alapján sikerül megtalálnom, és így feltárulhat az egykori leányvári iskolaigazgató részletesebb élete, amelynek fontos iskolatörténeti és községi vonatkozásai is vannak. Az egykori igazgató úr több mint 3 évtizedig – közte a háború előtti és utáni községi események emberpróbáló időszakában – volt településünk egyik vezetője.

A háború utolsó időszakában, 1944 áprilisában, a Wehrmacht által megszállt országunkban kötelező jelleggel került sor a III. német katonai sorozásra. A német nemzetiségű településeken minden 17-50 éves korú férfi, és hátországi szolgálatra minden 17-30 éves korú nő, aki német nemzetiségű volt, katonai szolgálatra volt behívható. Az érkező német katonai behívók elől menekülve sokan a magyar hadseregbe jelentkeztek katonai szolgálatra, vagy más esetekben a hadiüzemnek nyilvánított szénbányákban jelentkeztek munkára, amely a katonai szolgálat alóli mentességet jelentette.

Róza apja – a kötelező német katonai szolgálatot megelőzendő – családi egyetértéssel a Hatvanban élő lánytestvéréhez és sógorához költözött. Ez időszakban már rendszeresek voltak az amerikai és angol berepülések és bombázások. Jó esetben csak röpcédulákat, de legtöbbször nagy erejű, gyilkos bombákat szórtak a repülőkről. Kosztolányiné Harmos Ilona emlékezéseiben idézi egy röpcédula szövegét: *Kis paraszt, nagy paraszt / 44-ben nem aratsz / 45-ben nem eszel / 46-ban nem leszel.* Az angolok jó jósnak bizonyultak.

A hatvani vasútállomást – közlekedési gócpont lévén – 1944. szeptember 20-án súlyos bombatámadás érte, majd november 25-én a várost elfoglalták az orosz katonák. A front elvonultával a Vörös Hadsereg 0066 sz.

belső parancsa alapján „málenkij robotra” viték a fiatal nőket és férfiakat. A kétheti kis munka sokuknak hosszú-hosszú évek keserves kényszermunkája után ért véget. Eifert Mihály, a már katonaviselt fiatal apa is a vagonba került és Odesszában volt „hadifogoly”. A Fekete-tengeri kikötőváros mérsékeltebb időjárásával szinte Riviérának tűnt a szibériai 60 fokos hidegekhez képest. A „málenkij robotból” csak 1948-ban térhetett haza családjához Leányvárra.

Az Eifert család életében – mint sok más hasonló sorsú családban is – a háború utáni évek tomboló szegénysége jelentette életük egyik legnehezebb időszakát. A négy gyermekkel és az idős nagymamával egyedül maradt feleség csak egy 1946. szeptember 4-én kelt „hadifogoly üdvözlőlapból” kapott bizonyosságot arról, hogy férje él. A „pocstovaja kartócska vojennoplennovo”-t Eifert Mihály küldte a Szovjetunióból. Címe: C.C.C.P. Moszkva, P/ja 159/5. A szép magyar írású, nyitott levelezőlapszerű sárguló levelet Róza gondosan megőrizte s így olvashatjuk:

Kedves jó Anyám! Drága Feleségem! Drága Gyermekeim! Testvéreim! Sógoraim és Sógornőim! Kívánom a jó Istentől, hogy e pár soraim a legjobb egészségben találjanak titeket. Én is egészséges és jól vagyok. Kötelező ízűnek érezhető az ismételt mondat: Én értem ne aggódjatok, mert én jól vagyok, jó kondícióban. E kitétel még egy szanatóriumnak is dicséretére válna, nem beszélve a rejtélyes című, ismeretlen fogolytáborról. „Talán a jó Isten nem sokára hazaségít.” – reménykedik a fiatal, 4 gyermekes apa. A „nem sokára” még két évig tartott. Róza ekkor 20, Erzsébet 18, Gyula 14, Mihály pedig 12 éves volt.

A családnak szép háza, rendezett portája és gondozott kertje volt a Szent Erzsébet u. 150 sz. alatt (ma Erzsébet u. 189.). Nem volt kétséges, hogy a család pusztán sváb volta miatt ki-

telepítésre kerül. A négy gyermek az idős nagymamával és a férj nélkül maradt feleséggel, a sok leányvárral együtt a vagonba rakodva várta a vonat Németországba való indulását, amikor az utolsó órákban érkező miniszteri biztos a vasútállomáson tartott beszédében a bányászoknak kitelepítéstől való mentességet ígért. Több rokonukkal együtt ők is itthon maradtak, és a mindennapi megélhetésükért végzett kemény munkával újra kezdték életüket. Az erős akaratú feleség hétköznapi paraszti viseletben gyerekeivel együtt látható a kukoricaföldjük előtt készült fényképen. Gyula, az idősebb fiú 14 évesen a lesóványodott, beteges lovukkal szántotta, eke kapálta megmaradt kis földjüket, és szemet fuvarozott.

Róza a parlamentnél hordta a téglát és a maltert a kőműveseknek. Gondosan megőrizte az „igazolványt”, amely tanúsítja, hogy *Eifert Róza, mint napszámosné [így írva] az Ország-ház romeltakarítási munkáin dolgozik. Ezen igazolást cégbélyegzőnkkel és aláírásunkkal ellátva hetenként megújítjuk, különben érvénytelen. Budapest 1945. szeptember 25.*” Az igazolvány 13 alkalommal került megújításra. Munkájáért ételt kapott és kevéske fizetést, amivel a családot segítette. Krumpliból jó volt az éves termés és azzal indult a háború utáni cserekereskedés. Került kotlóstyúk megválasztási malac is.

1946. augusztus 25-én volt Róza esküvője. Vőlegényével való egymásra találásuk és a háború utáni viszonytárságos újratálalkozásuk egy XX. századi magyar históriás ének is lehetne.

Eifert Mihály, a férj egy 10 gyermekes bányászcsalád második gyermeke volt, akiről édesanyja szép írásával feljegyezte, hogy 1923. október 10-én, szerdán este 8 órakor született. A fiatal asztalos segéd 7 lánytestvérével és a szülőkkel Németországba került. Az egyetlen fiú hiába akart itthon maradni kedve-

sénél, a szülői akarat kötelezően döntött, a szófogadó fiú pedig a vonaton maradt. A leány a búcsúzás perceiben tett ígéretét teljesítette, amikor az 1000 kilométeres viszonytárságos, veszélyekkel teli utat vállalva visszatért Leányvárra, hogy feleségül vegye választottját, Rózát. Mihály 1946. július 27-én kelt „felvételi és igazoló jegy” szerint „mint csillás 1946. VI. 21-én munkába felvettett” a dorogi szénbányákhoz. „A rendőrségnél jelentkezett” – írták még a „felvételi jegyére”.

1946. március 24-től, a kitelepítéstől még három hónap sem telt el, amikor a vőlegény már újra itthon dolgozott. A munkahely biztonságot adott, de fontosak voltak az igazoló levelek is. Róza gondosan megőrizte azokat. A Leányvári Nemzeti Bizottság igazolását nagybátyja, Eifert András, és tanítója Patka Kálmán írta alá, melyben igazolják, hogy *Eifert Mihály sem a Volksbundnak, sem más fasiszta szervezetnek tagja nem volt, katonai szolgálatot nem teljesített.* A leányvári szociáldemokrata párti szervezet szerint a magyar államhoz való hűségéről tanúbizonyságot tett. Az SzDP dorogi kerületi titkársága szerint *nevezett az államrendőrség vizsgálata után vették fel a bányába... miután nemzethűsége igazoltatott. Szüleit csak kikísérte Németországba, hogy az úton segítségükre legyen. Nősülése az államrendőrség és a hatóságok beleegyezésével és tanácsára történt. Felesége, Eifert Róza a kitelepítés alól mentesített család gyermeke.*

Hát még elgondolni is rossz, hogy mi lett volna, ha az államrendőrség nem tanácsolta volna nősülését? A kitelepítést „kikísérésnek” becézni – hát ez aztán már igazán fantáziadús származás.

A férj 1949. évi „ipari munkakönyvének” borítóján olvashatjuk a kortörténeti tirádát: *A termelés hősei most már a magyar nép legmegbecsültebb fiai. Beteljesedett Magyaror-*

szágon is a nemzetközi proletariátus nagy vezetőjének, Sztálin generalisszimusznak monddása: *A munka nálunk a becsület és dicsőség dolga.* Hát ez nem piskóta, mondhatnánk a mai pesti szlengben.

E mosolyra fakasztó csacsкасágok után inkább gyönyörködünk az ifjú pár esküvői fényképében. A menyasszony teljes díszében és szépségében ragyog. Az ifjú pár enyhe mosolya igazolja e szép napjuk minden örömet. A háború már elmúlt, de a menyasszonyi csokor szerénysége és a vőlegény „karcsúsága” diszkréten igazolja az akkori idők általános szegénységét, de ők ketten még is nagyon gazdagnak érezték magukat, mert újra megtalálták egymást. A fiatal férj bányász fizetése jelentősen segítette a nagycsalád jobb körülményeinek alakulását. Ezeknek az éveknek általános jellemzője volt a családok nagyfokú összetartása, az egymásnak nyújtott kölcsönös segítség.

Róza apja 1948-ban tért haza a „málénkij robot”-ból. Ő csak akkor köszönhetette a szép párt, a már felnőtt gyermekeit és első vejét. Ő

is betartotta fogadalmát, és hosszú évekig templomunk kántori feladatait végezte a jó Istennek tett szolgálataként, mert meghallgatta fohászát és haza vezette őt szeretteihez.

Mihály elvégezte a vājárképzőt és az aknász iskolát, mely után felelősségteljesebb beosztásokban dolgozott és fizetsége is több lett. A földeket művelő gazdálkodókat a kötelező beszolgáltatással lehetetlenítették, majd a szövetkezetekbe kényszerítették. Róza egy ez időket idéző feljegyzése: *Miatyánk ki vagy a mennyekben/ mi pedig bent vagyunk a tsz-ben [termelőszövetkezet] /Mi öregek kint vagyunk a határban / a fiatalok pedig az irodákban. / Sógor, koma, rokonság a magtárban / vezetőség a kocsmában / Tudjuk a tsz vagyona kincs / de aki nem lop annak nincs /.*

A németországi rokonsággal intenzív levelezés folyt. Többször jöttek haza Magyarországra. Róza szíves vendégszeretettel minden rokonát meghódította, és szinte nem telt el nyár, hogy ne lettek volna látogatóik a németországi népes rokonságból.

Róza naptárában feljegyezte új rokonainak születés- és névnapjait, házasságkötési évfordulóit, hogy mindig időben odaérjenek köszöntő soraik. Bejelölte naptárában a krizantémok visszametszésének idejét, hogy azok a halottak napjára teljes virágzásukban pompázzanak. A tulipánhagymák és dália gumók színes cémákkal lettek megjelölve, hogy az ültetésükkor már tervezhető legyen a kert színharmoníája. A gondos cédulagyűjteményben egy újságkivágás a nyakkendőkötés mikéntjének sorrendjét ábrázolja. A vājár iskolában a férjnek bizonyára nem tanították azt, de a gondos feleség megtanulta helyette az ünnepi öltözködéssel való tennivalót...

Miska bácsi jó munkája elismeréseként 1964-ben az indiai Heiderebadban dolgozott. Egy bányatelepítés munkáinál aknászként tanította India szegényeit a nehéz bányamunká-

ra. Az indiai naplójában nem csak a munkavégzésről írt, hanem feljegyezi a hinduk vallási szokásait, hétköznapi életét is. Az indiai keresményből megvásárolhatták első autójukat, a Moszkvics 407-es személyautót, amelyet valutában fizetve soron kívül 3 hónap alatt megkaptak. Ez időszakban az előleg-befizetéssel vásárolható szocialista relációs autókra általában 5 évet kellett várakozni. Később a németországi rokonok segítségével egy korszerűbb kis NSU Princz autót vásároltak, mellyel sok szép helyre kirándultak.

Rokoni segítséggel elkészült saját családi házuk is. Miska bácsi nagy szakmai tudását és Rozi néni precizitását, pedantériáját láthattuk a ház és kert minden részletében. Szerették szép, új otthonukat, szobájuk falán ott díszlett „a mi házuk” megjelöléssel készült Takács fotók egyike.

Szorgos igyekezetükkel lassan-lassan révbe ért szép életük. 1971-ben ünnepelték 25. házassági évfordulójukat. Az ekkor készített szép felvételhez nehéz kommentárt írni. A boldog, mosolygó tekintetek minden emberi szépséget kifejeznek.

Megadatott számukra az a boldogság is, hogy templomunkban népes rokonságukkal együtt ünnepelhették 50. házassági évfordulójukat. Az egykori szerény menyasszonyi csokor után egy piros rózsacsokor díszlett Rozi néni ölében, és Miska bácsi aranylakodalmi ünneplőjének hajtókáját is piros rózsza díszítette.

Miska bácsinak 74 év, Rozi néninek pedig 85 év jutott földi életéből. Gyermkeik nem voltak, de népes rokonságuk mindig szeretettel vette körül Őket.

Testvére lányának, Szehr Margitnak köszönjük meg, hogy élete alkonyán négy évig gondozta, ápolta Rozi nénit, aki nem volt ágyban fekvő, szenvedő beteg. A karácsonyvárás időszakában Jézus születésnapja előtt, december 10-én csendesen elszenderült, visszaadta lelkét teremtőjének.

A német nemzetiségi dalkör – amelyben egykor oly jókedvvel énekelt Rozi néni is – sírjánál szomorúan énekelte a búcsú dalt: *Leise sinkt der Abend nieder / und das Tagwerk ist vollbracht / will dich Jesus nochmals grüßen / und dir sagen gute Nacht! Csendes alkony száll a földre / munka és gond elpihen / édes Jézus hozzád jöttem / pihenni szent szíveden.*

Leányvár, 2012. január 2-án

Dr. Szakmár János

Betlehemes játék a templomban

Már november végén elkezdünk a pásztorjátékra készülni. Az alsó és a felső tagozatból is sok gyerek jelentkezett szerepelni.

Eleinte a hittanteremben tartottuk az olvasópróbákat Cserna Mária hitoktatónkkal. December közepe táján, mikor mindenki jól tudta a szövegét, a templomban folytattuk a felkészülést, ahol már a mozgásra és az énekekre is oda kellett figyelni. Szerencsére a Dalkör nagy segítségünkre volt, a karácsonyi dalokat közösen szólaltattuk meg orgonakísérettel.

Nagy izgalommal vártuk a délutánt, ami-re heteken át készültünk. 24-én sokan összegyűltünk a templomban, hogy együtt ünnepelhessük Jézus születését. Mindenki nagyon élvezte az előadást, a nézők is bekapcsolódtak az éneklésbe. A betlehemes után meghallgattuk a Dalkör műsorát.

Jól esett utána a forró tea meg a finom sütemény. Köszönet érte a LENA-nak.

Szemerkélő esőben (sajnos nem hóesésben) indultunk haza, hogy otthon folytassuk az ünneplést.

Csáti Janka, Gyenes Ramóna 6. o.

Arany János: Alkalmi vers

<i>Az új évet (ócska tárgy!)</i>	<i>Szegény ember malacának</i>
<i>Kell megénekelnem,</i>	<i>Egy hija se essék;</i>
<i>Hálálkodva, ahogy illik,</i>	<i>Messze járjon dög, halál,</i>
<i>Poharat emelnem.</i>	<i>Burgonya-betegség;</i>
<i>Mit van mit kívánni még</i>	<i>Orvos, bakó a díját</i>
<i>Ily áldott időben? –</i>	<i>Kapja heverőben,</i>
<i>Adjon Isten, ami nincs,</i>	<i>Adjon Isten, ami nincs,</i>
<i>Ez új esztendőben.</i>	<i>Ez új esztendőben.</i>
<i>Olcsó legyen a kenyér;</i>	<i>Tücski-hajcski baromnak</i>
<i>A gabona áros;</i>	<i>Sokasuljon lába;</i>
<i>Jól fizesse a tinót</i>	<i>Boci járjon mezőre,</i>
<i>S nyerjen a mészáros,</i>	<i>Gyermek iskolába;</i>
<i>Mérje pedig szőszön-boron,</i>	<i>Gyarapodjék a magyar</i>
<i>Font kijárja bőven.</i>	<i>Számra, mint erőben.</i>
<i>Adjon Isten, ami nincs,</i>	<i>Adjon Isten, ami nincs,</i>
<i>Ez új esztendőben.</i>	<i>Ez új esztendőben.</i>
<i>Senkinek a nyakára</i>	<i>Kívül, belül maradjon</i>
<i>Ne vigyenek kontót;</i>	<i>Békében az ország;</i>
<i>Valaki csak ráteszen,</i>	<i>A vásárra menőket</i>
<i>Nyerje meg a lottót;</i>	<i>Sehol ki ne fosszák.</i>
<i>Annyi pénzünk legyen, hogy!</i>	
<i>Még pedig pengőben.</i>	<i>Béke legyen a háznál</i>
<i>Adjon Isten, ami nincs,</i>	<i>És a szívredőben.</i>
<i>Ez új esztendőben.</i>	<i>Adjon Isten, ami nincs,</i>
	<i>Ez új esztendőben.</i>

A bíró is, mint eddig, Író pedig írónak
Tisztét jól betöltse: Szemét ki ne ássa, –
Víz kedviért a babát Ne is legyen az idén
Soha ki ne öntse; Napfogyatkozása
Emberiség, igazság Jó erkölcs-, eszme-, hírnév-,
Egyik serpenyőben. S előfizetőben.
Adjon Isten, ami nincs, Adjon Isten, ami nincs,
Ez új esztendőben. Ez új esztendőben.

Zenebona, babona, Mire üssek még pohárt?
Huzavona, vesszen! Asszonyi hűségre?
Visszavonás, levonás Barátság-, polgár-erény-,
Minket ne eposszen. Vagy mi más egyébre?
Legyen egység, türelem, Hiszen ezek közöttünk
Hit a jövőndőben. Vannak kelendőben.
Adjon Isten, ami nincs, Tudj' Isten, mi minden nincs,
Ez új esztendőben. Ez új esztendőben!

1853

Nagy uraink (ha élnek)
Nőjenek nagyobbra;
Áldozzanak, legyen is mit,
Mégse üssék dobra;
Nemzetiségünk mellett
Buzogjanak bőven.
Adjon Isten, ami nincs,
Ez új esztendőben.

A német nyelv folyamatosan, több területen is jelen van a településünkön élő felnőttek és gyerekek életében. Ez egy nemzetiségi falu esetében teljesen természetes. Egy szerkesztőségi megbeszélésen elhatároztuk, hogy erre újságunkban is nagyobb hangsúlyt fektetünk amellett, hogy a nemzetiségi kultúrcsoportok tevékenységéről folyamatosan beszámolunk. Bár nem mindenki érti a nyelvet, bízunk benne, hogy lesznek majd, akik szívesen olvassák német nyelvű oldalainkat. E rovat összeállításában többek között a Neue Zeitung (a magyarországi németek hetilapja) lapszámaiból szemezgetünk.

Reméljük, hogy a német nyelvet értő Olvasók – legyenek kicsik vagy nagyok – találhatnak közte kedvükre valót. Ennek szellem-

ében lett a rovat címe: *Deutsche Seiten für Groß und Klein.*

Januári számunkban Heinek Ottó, a Magyarországi Németek Országos Önkormányzatának elnöke új évi köszöntőjét olvashatják, a gyerekeknek pedig egy „hőemberes” történetet és egy verset szántunk saját újról jót kívánásaink mellett.

... für Groß ...

„Liebe Landsleute,

2011 hat die ungarndeutschen Vereine und Selbstverwaltungen vor viele Herausforderungen gestellt. Die staatlichen Förderungen unserer Kulturarbeit, die Unterstützung der Minderheitenselbstverwaltungen sind reduziert worden und sehr spät – häufig erst am Jahresende, wenn überhaupt – an die Betroffenen überwiesen worden. Viele Organisationen haben ihre Aktivitäten nur aus den privaten Mitteln ihrer Mitglieder fortführen können. Ihnen gebührt Dank und Anerkennung, dass sie nicht aufgegeben haben. Dank gebührt auch allen, die an unserer größten Aktion des zurückliegenden Jahres, nämlich an der Volkszählung, mitgearbeitet haben. Sie haben wesentlich dazu beigetragen, dass landesweit die Wichtigkeit unseres Bekenntnisses zum Ungarndeutschtum erklärt werden konnte. Wir kön-

nen darauf hoffen, dass wir ein gutes Ergebnis erzielt und somit auch unseren Willen bewiesen haben, Deutsche in Ungarn bleiben und mehr akzeptiert und respektiert werden zu wollen.

Auch 2012 werden wir es nicht leicht haben: Die europaweite Wirtschaftskrise und die damit verbundenen – beschlossenen oder noch bevorstehenden Sparmaßnahmen –, der zunehmende Nationalismus stellen uns alle vor neue, heute oft noch gar nicht absehbare Herausforderungen.

Für das neue Jahr wünsche ich allen unseren Landsleuten deshalb vor allem Ausdauer, Entschlossenheit, Kraft und Energie!“

Otto Heinek

*Vorsitzender der Landesselbstverwaltung
der Ungarndeutschen (LdU)*

... und Klein ...

Gute Vorsätze fürs neue Jahr

Weniger mit den Geschwistern streiten – in der Schule besser aufpassen und vor allem fleißiger lernen – dem Bruder / der Schwester in Mathe helfen – nicht den ganzen Nachmittag vor dem Computer sitzen und spielen – Mutter im Haushalt zur Hand gehen – usw.

Der Jahreswechsel war und ist für viele, und nicht nur für Erwachsene ein guter Anlass, das letzte Jahr noch einmal zu überdenken. Wir sollen unsere Fehler einsehen und

uns darüber nachdenken, was wir in der Zukunft eventuell anders machen möchten und müssten. Aber was wir uns vorgenommen haben, ist nur dann erfolgreich, wenn dem Vorsatz auch Taten folgen! Also wir sollten uns so handeln, wie wir es uns vorgestellt haben. Mit unseren Vorsätzen wollen wir auch das Gefühl haben, etwas Gutes getan zu haben.

Wir wünschen Euch viel Glück und Erfolg dazu!

Der Schneemann mit dem Regenschirm

Aufruf!

*Wer baut den schönsten
Schneemann?*

Treffpunkt:

14.00 Uhr auf der Wiese!

... steht mit großen Buchstaben an der Tafel, als Viki das Klassenzimmer betritt. In der Nacht hatte es geschneit, viel geschneit.

– „Kommst du auch?“ – fragt ihre Freundin Edda.

– „Na, klar, Schneemannbauen ist doch super“ – antwortet Viki.

Die Kinder können kaum erwarten, dass der Unterricht aus ist. Alle sind in Gedanken schon auf der Wiese. Vollbepackt mit Mohrrüben, Knöpfen, Besen und allerlei anderem kommen die Kinder der 2. Klasse an.

– „Immer zwei bauen einen Schneemann“ – schlägt Franz vor. „Der schönste Schneemann bekommt einen Preis!“

Viki und Edda machen sich an die Arbeit. Ihr Schneemann soll der schönste werden! Zuerst rollen sie eine große Schneekugel. Dann eine kleinere und noch eine kleine für den Kopf. Doch was ist das, der Kopf fällt ja runter. Also noch ein Versuch. Er sitzt. Zwei kleine Kugeln sind die Arme.

Nun kommt die Hauptsache, aus der Schneefigur einen Mann zu zaubern. Als Augen erhält er zwei große schwarze Knöpfe, aus dunklen Wollknäueln einen Mund und einen Bart. Edda setzt ihm einen alten schwarzen Hut auf. Viki drückt ihm eine Brille auf die Mohrrübenase und bindet ihm ein rotes Band als Gürtel um. Edda spannt einen alten, grünen Regenschirm auf und drückt ihn dem Schneemann in den Arm.

Auch die anderen geben sich große Mühe. Klara und Monika haben ihren Schneemann mit Weihnachtsgirlanden geschmückt, Franz und Paul haben sogar eine Schneefrau gebaut, Helgas und Michaels Schneemann hält Peter eine Kerze in der Hand. Da kommt Gabi aus der 4. Klasse vorbei.

– „Oh, was für schöne Schneemänner!“
– ruft sie. „Am besten gefällt mir der Regenschirm-Schneemann. Der kann sich sogar vor der Sonne schützen!“

Viki und Edda erhalten als Preis jeder ein Lebkuchenherz. Sie sind stolz auf ihr Kunstwerk. Am liebsten würden sie es mit nach Hause nehmen, damit niemand es zerstören kann.

Gedicht:

Schneemann, Schneemann

*Schneemann, Schneemann, kalter Mann,
hast 'ne rote Nase dran.*

*Schwarze Augen, schwarzer Mund,
bist so dick und kugelrund.*

Kommt der liebe Sonnenschein,

Évzáró verseny:

Az esztergomi és leányvári közös igazolású utánpótlás korú versenyzők 2011-es évzáró versenye a TABAK SE által rendezett Mikulás Kupán volt. A versenyzők kiváló teljesítményt nyújtottak a 250 fős mezőnyben, ahol a magyar egyesületeken kívül szlovák csapatok is indultak.

Első helyezettek: Kecskeméti Orsolya, Cserni Dóra, Cserni Viktória, Gáspár Csilla, Baráth Roxána, Schummer Boglárka, Kardos Tímea, Szállási Dániel, Hertlik Máté, Kemenes Balázs, Máté Viktor, Farkas Szilárd, Farkas Szilvia, Kótai Barnabás, Bugyi Áron, Veres Kinga, Kohnyák Barbara, Tandi Zsanett, Máté Vivien, Hangya Gergő, Nagy Antónia és Zsáros Dorina.

Második helyezettek: Köhalmi Panna, Keresztesi Dóra, Romanek Péter, Veres Attila és Petrányi Réka.

Harmadik helyezettek: Kantor Dániel Gaál Gergő, Máté Olivér, Szerencsés Dániel, Vas Mátyás, Lappó Krisztián, Kohnyák Ferenc, Andó Fruzsina és Tomázi Márk.

Az összesített Mikulás Kupát az esztergomi és leányvári közös csapat nyerte.

Szervezők és felkészítők: Pfluger Antalné, Baráth József, Cserni László, Keresztesi Zolt, Péntek Zoltán, Pócsföldi Gábor és Pfluger Antal.

Felnőtt 3. osztályú országos bajnokság:

A BHSE csarnokában rendezték a felnőtt 3. oszt. Magyar Bajnokságot.

A leányvári junior és ifi (2011-ben indulhattak először az ifik felnőtt versenyen) versenyzők remekül helytálltak, még bajnoki címet is szereztek.

Egyéni eredmények: Nemes Klaudia 1. hely (junior), Vadas Dániel 2. hely (junior), Faragó Norbert 3. hely, Zorics Richárd 5. hely, Pásztor Gergő 5. hely, Rábai Attila 7. hely.

Felkészítők és szervezők: Pfluger Antalné, Péntek Zoltán, Pócsföldi Gábor és Pfluger Antal

Tisztelettel: Pfluger Antal

SE elnök

Rövid hírek

- Örömmel tájékoztatjuk a falu lakosságát, hogy ***Leányvár honlapja (www.leanyvar.hu) új külsővel és frissített, átstrukturált tartalommal érhető el január 1. óta!*** Az oldal elkészítését és jövőbeni kezelését Vas Lászlónak (Templom utcai lakos) köszönhetjük! Ha a honlappal kapcsolatban üzeni szeretnének neki, a webmester@leanyvar.hu e-mail címen megtehetik.
- Hosszú várakozás után megérkeztek a használatba vételi engedélyek, így ***ismét használatba vehető felújított kultúrotthonunk!***
- A választáskor ígéretet kaptak a falu lakói arra, hogy a testületi üléseket felvételtől megtekinthetik a Képújságon. Annak, hogy ez eddig nem történt meg, technikai akadályai voltak, melyek remélhetőleg a közeljövőben elhárulnak. ***Polgármester úr terve szerint a január végi testületi ülésről már készülni fog felvétel.***
- Dr. Hajnáczy Zsuzsa fogászati rendelési ideje:

Kedd: 14.00 – 19.00

Szerda: 7.00 – 12.00

Csütörtök: 14.00 – 19.00

Cím: 2510 Dorog, Hősök tere 11.

Szerkesztőségi hírek

A Leányvári Újság szerkesztősége új taggal bővült Sándori Klára személyében. Az ő lelkesedésének, ötleteinek, munkájának köszönhetően bizonyára sikerül új színt vinni újságunkba.

A Leányvári Képújság tervezett műsorai

Január 15. – Betlehemes pásztorjáték a templomban (2011)

Január 22. – Táncos Mikulás-buli (2009)

Január 29. – Felvételek az óvoda életéből (1992-1994)

Február 5. – A német nemzetiségi táncsoport fellépései 1998-99-ből.

Február 12. – Januári képviselő-testületi ülés (amennyiben a felvétel elkészül)

A régi felvételek minőségéért elnézést kérünk, de bízunk benne, hogy így is sokaknak örömet jelentenek!

Hirdetés

Anyakönyvi hírek

Megszületett:

Klotz Veronika és Németh Csaba leánya, Teodóra (2011. 12.12.)

Szabó Edina és Balázs Tamás leánya, Anna (2011.12.14.)

Elhunyt:

Galsik Ferenc (2011.12.09.)

Eifert Mihályné (2011.12.10.)

Weisenburger János (2011.12.14.)

Tóth Jánosné (2011.12.15.)

id. Galsik Ferencné (2011.12.18.)

Születésnapjukat ünneplik:

Sok boldogságot és jó egészséget kívánunk **január** hónapban született polgártársainknak!

Impresszum

Leányvári Újság – Leinwarer Zeitung • Leányvár község lapja • Megjelenik minden hónapban • Lapzáta: minden hónap ötödikén •
Kiadja: Leányvár Polgármesteri Hivata • Sokszorosítás: FÉBÉ Kft. • Megjelenik 260 példányban • Főszerkesztő: Misik Hajnalka • Szerkesztő: Dr. Szakmár János, Sándori Klára • Hirdetésfelvétel a Polgármesteri Hivatalban • Hirdetések árai: egy oldal 12.000 Ft + Áfa, fél oldal 6.000 Ft + Áfa, negyed oldal 3.000 Ft + Áfa. Lakossági apróhirdetések közzététele ingyenes. Tördelés: Mihelik István – www.miev.hu

Elérhetőség: leanyvariujtag@freemail.hu. Észrevételeiket, kérdéseiket a Polgármesteri Hivatalban elhelyezett gyűjtőládán, valamint a Leányvári Újság e-mail címén keresztül juttathatják el a szerkesztőségnek.

2012. január 12.

ISSN 2060-4874